

/ — Τζουάνες Γιράρδης μάρτυρας εἰς τ'άνωθεν —
 / — Ἀντώνης Βαπτισμένος μάρτυρας στὰ ἄνωθε :—
 / — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

405

Προικοσύμφωνο

φ. 223^Γ-V-224^Γ

/ +

Εἰς φύλλον 230

/ [+ Εἰς τὸ] ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος Πατὴρ Υἱοῦ καὶ Ἀγίου Πνευμάτου καὶ τῆς ὑπερευλο / [γη]μένης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας ἀμήν. 1684/ Μαρτίου 16/.

/ Εἰς τὸν οἶκον καὶ κατοικία τοῦ μαστρὸ Ἰωάννη Χαρχαντ[[ζ]]ίλη [[ὀμάδιν με τὴν συνβία του κερά Μαργαρίτα]] συμφωνία ὑπανδρίας καὶ πρῶ / τον συνοικέσιον θέλου καὶ ποιῶσιν τὰ παρόντα μέρη ἡγου ὁ ἄνωθεν μαστρὸ Ἰωάννης / καὶ ἡ συνβίαν του / [κε]ρά Μαρ / γαρίτα / ἔχου κόρην ὀνόματιν Κωνσταντίνα ὅπως σὺν Θεὸν ἅγιον νὰ / πάρου γαβρόν εἰς τὴν αὐτὴν τος κόρην τὸν κύρ Δημήτρη Νικολαράκην εἰς ἄνδραν / τῆς νόμιμον καὶ εὐλογητικὸν καθὼς ὀρίζειν ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ καθολικὴν καὶ ἀποστολι / κὴν ἐκκλησίαν οὕτως καὶ ὁ αὐτὸς κύρ Δημήτριος θέλει τὴν αὐτὴν ἄνωθεν εἰρημένη / κερά Κωνσταντίνα οὐδὲ γυναικα του νόμιμον καὶ εὐλογητικὴν καθὼς διακελεύου / οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶν νόμοι τῆς καθολικῆς μας καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας καὶ ἐν / μπρώτοις τάζουν οἱ ἄνωθεν γονοὶν τῆς κόρης τος καὶ τοῦ γαμπροῦν τος τὴν εὐχὴν τοῦ / ἀφέντη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς κυρίας Θεοτόκου καὶ τὴν ἐδικὴν τος ἔπειταν εἰς ὄνομα / προίκας ἀρχὴν τὰ σπίτια ὅπου ἔχου ἀγορὰ ἀπὸ τὸ μισερ Μιχάλη Μπονάνο ὅλα / καθὼς εὐρίσκονται με μαγεργιὸν καὶ φοῦρνον ἀπὸ τὴν σήμερον ὅλα ἐδικὰν τῆς με ὅ / λες τος τὲς περιοχὲς καὶ ποσσέσαν ἔπειτα εἰκόνες δύο τὴν ἁγία Ἐνκατερίνα καὶ τὸν / ἅγιον Βάσσην με κοντετζιὸν νὰ τὴν ἐορτάζην εἰς τὴν μνήμην τῆς ἡτοιν μπάνκον ἕνα καὶ / νοῦριον καὶ ἕνα τραπεζάκιν με τὸ μπαγγάλι του καὶ κασέλες τέσσερις καὶ φορτζέριν ἕνα / τιλάρια δύο μαζελάρια ἡγου προσκεφαλὰδια ἔξε καὶ σεντόνια ζευγάρια / ἔξε καὶ κουρτοῦνες τρεῖς καὶ μαζελαροντύματα ζευγάρια πέντε τὰ ὅποια ὅλα / τὰ ἄνωθεν εἶναι κεντητὰ καὶ σκλέτα παπλώματα τέσσεραν τὰ δύο λινὰ γερα / νιὰ καὶ τὰ δύο πολίτικα. Ἀκόμα καὶ πουκάμισαν κεντητὰ ὀκτὼν ἡγου 8/ καὶ μπα / λέτα κεντητὰ πέντε / καὶ τραβέρι / σες πέντε / κεντητὲς / ποδιὲς καὶ φουστάνια ὅλα δέκα μπόλιες κεντητὲς ἔξε / καὶ σκεπὴ

μία καὶ σκούφιες τρεῖς ἢ μία μὲ τις μερίζες μὲ τις ἀράδες καὶ οἱ ἄλλες κεν / τητὲς
μπουστομπράτζολα ζευγάρια πέντε τὸ ἓνα ζευγάρι ταγιάδα καὶ τὸ ἄλλο / μὲ τὰ
χουρσογορδιλιάσματα ὁ μποῦστος πράσινος βελούδος μὲ τὰ κοκκιναβέλουδα /
μπρατζόλια καὶ τὰ δύο ζευγάρια μπροκάδα τοῦ νοῦς τὰ μπρατζόλια κοκκι / ναβέ-
λουδα μὲ τις ἀράδες βαριές χουρσάφια καὶ ὁ ἄλλος ὅλο προκάδος καὶ τὰ κα / θημερνά
της κοκκιναβέλουδα / καὶ στομαχι / κοὺς τέσσε / ρι / . Ἔτιν κάρτζες ροζιές μὲ
τὰ μπελκτὰ τὸ ἓνα / ζευγάρι βαριές καὶ τὸ ἄλλο πλιὸ ἀλαφρές, ἔτι καμουχά κόκκινο
ντέτρικον ἓνα ἀκό / μα καὶ φακιόλι μαργαριταρένο ἓνα καὶ χαρχάλι μὲ τὸ σταυρὸ
ἓνα καὶ κολλαῖνα φαναράτην μὲ / τὸ καρφὶ μία καὶ κομπογαῖτανο ἓνα ἔτιν καὶ δακτυ-
λίδια μαλαματένια ἔξε καὶ ἓνα βουλῶ / τήριν καὶ καρφοβελόνες ἀσημένιες τρεῖς
ἔτιν ταβλομάντηλα δύο καὶ δύο ντουζίνες πετζέτες /. Ἀκόμα καὶ σκολαρίκια ἓνα
ζευγάριν μὲ δύο κουκιά μαργαριτάρια χωρὶς πέτρες /, ἀκόμη καὶ πευκὶν ἓνα. Ἀκόμα
δίνουν της καὶ τὰ ἀμπέλια ὅπου ἔχουσιν ἀγορὰ [] / τῶν Καλαμουριῶν τὰ σύνμπλια
τοῦ Σπαθάρου καὶ τοῦ Ἀντώνη Ζούλη ἀπὸ τὴν σήμερον μὲ τὴν [κοντε] / τζιὸν
ἐτούτην ὅτιν εἰς τὴ νιτράδα τοῦ κρασιοῦ νὰ κράζου τὸν μαστρὸ Ἰωάννη νὰ πηγαίνει
εἰς [τὸ πα] / τητήριν νὰ μοιράζου τὸ κρασὶν μὲ τὸν γαμπρό του σ' ἐκεῖνο ποὺ τὸς
ἐγγίξειν καὶ νὰ τοῦ τὸ φέρ[νην] / ὁ κουντουβερνάρης εἰς τὸ σπίτιν του κατὰ τὴν
τάξιν ἕως φόρου ζωῆς του αὐτινοῦ καὶ τῆς σ[υ] / βίας του καὶ ἀποθανώντας τος
ὅλο πάλι ἐδικόν τος. Ἀκόμα δίνουν ντης καὶ τὰ χωράφια ὅπου / ἔχουν εἰς τὸν Μπά-
μπα σύμπλι Μαρούσας Μόσχου ἐλεύτερα ἀκόμα καὶ τὰ χωράφια ὅπου ἔχουν εἰς
τὴν ἀγία Σοφί[α] / τὰ τρι / τεύει ἢ / μητρόπο / λη ἢ ρωμέ / κη / . Ἀκόμα καὶ
εἰς τὴ Φανερωμένη ἕτερα χωράφια τᾶχουσιν μαζὶν μὲ τὸν σινιὸρ Τζωρτζάκη τὸν
Σου / μμαρούπα καὶ ἐντριτεύει τα ὁ ἴδιος Τζωρτζάκης, ἀκόμα δίνει της καὶ τὸ λει-
βά / δι ὅπου ἔχει εἰς τὸ μέρος τῶν Ἐγγαριῶ εἰς τὰ Περάματα τὸ ἔχου ἀγορὰ ἀπὸ
τὴν / Ζαμπέντα τοῦ Κοϊνάρην τὸν σύνμπλιο τῆς Μαρούσας Μόσκου καὶ παπᾶ κὺρ
Γεωργίου / Ἀμάη τοῦ σακελλάριου ἀπὸ τὴν σήμερον μὲ τὴν κοντετζιὸν ἐτούτην
ὅτιν εἰς τὴ νιτρά / δα τοῦ αὐτοῦ λειβαδιοῦ τόσον χειμωνικὴν ὥσαν καὶ καλοκαιρινὴ
ὄντας ἔρθειν τὸ ἀλώ / νι νὰ κράζουν τὸν ἄνωθεν μαστρὸ Ἰωάννη νὰ πηγαίνει εἰς τὸ
ἀλῶνι νὰ παίρνη τὴν μπάρ / τη του ἡγου νὰ μοιράζου εἰς τὴ μέσην τὴ νιτράδα μὲ
τὴ θυγατέραν του νὰ παίρνη τὸ ἑμισόν / του ἀπ' ὅ,τιν γίγειν τοῦ χωραφιοῦ καὶ νὰ
τοῦ φέρνη τὴν μπάρτην του ὁ κουντουβερνάρης εἰς τὸ σπ[ί]τι / του τοῦ μαστρὸ
Ἰωάννη καὶ οὕτως νὰ τρέχην ἕως φόρου ζωῆς του αὐτινοῦ καὶ τῆς συνβίας του καὶ
ἀπο / θανώντας τος ὅλο ἐδικόν της. Ἀκόμη καὶ κρασοβούτζια δύο καὶ δύο σταρο-
βούτζια /, ἀκόμα καὶ ἀπὸ μασαρία χαρανιά δύο καὶ δύο τηγάνια καὶ μία σκάρα / καὶ
δύο σιδεροκουτάλες καὶ ἀκόμη καὶ ἀπὸ πᾶσαν ἄλλη μασαρία ὅπου νὰ χρειά / ζεται
μία νοικοκυρὰ κατὰ τὴν κοντετζιὸν της, ἀκόμη καὶ πιάτα μεγάλα, / μικρὰ ντου-

ζίνες δύο, ακόμα και τὰ κάτω σπίτια πού κρατεῖν ὁ ἄνωθεν μα / στρὸ Ἰωάννης
 νὰ κάθεται ἕως τὴν ζωὴν του μὲ τὴν συνβίαν τοῦ καὶ ἀποθανώντας τος ὅλα / ἐδικάν
 τῆς ξεχὸς τὸ ἄλλο σπιτάκιν ὅπου εἶναι ἐκεῖν σιμὰ τὸ ἔχει ἀγορὰ ἀπὸ τῆς Μα / ρίνας
 τοῦ Πελεκάνου τοῦ παιδίου τὸ κρατίζειν διὰ νὰ τὸ δώσῃν τοῦ παιδίου τοῦ ἀρφανοῦ /
 ὅπου ἀνεθρέβειν διὰ τὴν ψυχὴν του μὲ καθαρὴν καὶ παστρικὴν κοντετζιόνε ὁ / τι
 τὰ ὅσαν τάζουν οἱ ἄνωθεν γονοὶν τῆς κόρης τος λέσιν ὅτιν εἰ μὴν καὶ οἰκονομήσῃν
 / ὁ ἀφέντης ὁ Θεὸς καὶ κάμου παιδιὰ ἐκ τῆς σαρκὸς τος νὰ εἶναι αὐτινῶν καὶ τῶν
 μπαιδί / ων τος τὰ ὅσαν τὰς ἐτάζανσιν εἰ δὲ ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ κάμη καὶ ἀποθάνου
 ἄκληροι /, εἰ καὶ κάμου παιδιὰ καὶ πάλι τὰ παιδιὰ ἀποθάνου τὰ πράματα καὶ ὅλα
 ὁ / σαν τῆς ἐτάζασιν νὰ στρέφου εἰς πλέα πρόξιμους ἐδικούς καὶ τὰ ἐξῆς καὶ πάλι
 λέγειν ὁ μαστρὸ Ἰωάννης καὶ ἡ συνβίαν του ἡ κερά Μαργαρίτα ὅτιν ἀποσβιώ-
 / [σῃν] ἀπὸ τὸν κόσμον ἐτοῦτον τὰ ὅσαν ἐθέλασιν τὸς εὐρεθῇν πολλὰ ὀλίγα στάμπιλε
 μό / μπιλε ὅλα νὰ εἶναι ἐδικάν τῆς καὶ νὰ μὴν νῆμποροῦ ἀπ' ὅ,τιν ἔχου εἰς τὸ χέριν
 τος εἰ / καὶ μιστάρου νὰ τὰ δώσουν ἄλλοῦ παρὰ νὰ εἶναι ὅλα τῆς κόρης τος μὲ τοῦτον
 νὰ ἔχουν τῇ / νε χρεῖαν τος ζώντας τος καὶ ἀποθανώντας τος σὲ ὅσαν ἔχου χρεῖα
 εἰς σωματικὰ καὶ / ψυχικὰ καὶ τὰ ἐξῆς. Ἀκόμα ἐδῶ παρὼν καὶ ἡ θεία τοῦ ἄνωθεν
 γαμπροῦ τοῦ κύρ Δημή / τρην ἡ κερά Λεντοῦ καὶ λέγειν καὶ τάζειν καὶ αὐτὴν τοῦ
 αὐτοῦν τῆς ἀνηψιοῦ ὅ,τιν ἔχειν καὶ / ποσσεντέρειν μετὰ τὸν θάνατόν τῆς καὶ ἀκόμη
 καὶ ὅ,τιν ἄλλα ὅλα ἤθελε τῆς εὐρε / θῇν μετὰ τὸν θάνατόν τῆς ροῦχαν ἄσπρα καὶ
 ὅ,τι ἄλλα τῆς βρεθοῦσιν καὶ νὰ μὴ / ν ἡμπορῇ νὰ τὰ δώσῃν ἄλλοι καὶ κανενὸς μήτε
 διὰ τὴν ψυχὴν τῆς νὰ τὰ δώσῃν πε / ρὸν νᾶναι κρατημένος ὁ αὐτὸς Δημήτρης εἰς
 τὸν θάνατόν τῆς νὰ κάνη τὴν ὁδοδὸν / τοῦ ἐνταφιασμοῦν τῆς καὶ πάλι εἰσὲ χρεῖα
 τοῦ σώματός τῆς ἂν τῆς τύχη εἰς ἀρρώστεια / νὰ τὴν κοιτάζῃν, εἰ δὲ καὶ δὲν ἤθελε
 τὴν κοιτάζειν ὡς ἄνωθεν νὰ εἶναι πάλι νοικοκυ / ρὰ εἰς τὸ δικόν τῆς νὰ τὸ κάνη ὡς
 θέλει καὶ βούλεται ἀπὸ δὲ καὶ τοῦ γαμπροῦ τὸ ἐδι / κόν του καὶ τὸ πουργὶν ὅπου
 ἔχει ἀπὸ τῆς μητέρας του ἰδοῦ τὸ ἀβαντάριο ἐδῶ σιμὰ / εἰσὲ τοῦτον ὅπου τοῦ ἔκαμε
 ἡ μητέρα του μαρτυρημένον καὶ ὑπὸ χειρὸς τοῦ παπᾶ / κυρ Γεωργίου Πετσοπούλου.
 "Ὅθεν εἰς βεβαίωσιν καὶ στερέωσιν τοῦ παρόντος προυκο / χαρτίου βάζουν καὶ ἀλλη-
 λογίας τῆς ἀφεντίας ρεάλια ἑκατὸ ἦτοιν νοῦμερο 100— / ὁ ἀλληλογίας νὰ τὰ ζη-
 μιούται καὶ τὰ ἐξῆς ἐπὶ ἀξιοπίστων καὶ παρακαλετῶν / μαρτύρων τῶ κάτωθεν
 γεγραμμένων καὶ τὰ ἐξῆς. —

/ — Μιχαὴλ ἱερεὺς πρωτόπαπας Ναξίας ὁ Τριβιζᾶς μάρτυρας. — —

/ — Πέτρος ἱερεὺς Τουλάνης μάρτυρας εἰς τὸ παρόν :—

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

/ Ἰδοῦ ὁπισθεν καὶ τὸ ἀβαντάριο τοῦ γαμπροῦ τοῦ κύρ Δημητρίου ὑπὸ χειρὸς τοῦ
 παπᾶ / κύρ Γεωργίου Πετσοπούλου.

